

Védtelen

*Milyen mély a nyomorúság kútja!
Milyen mély az iszony közepe!
Kezem férges, mély sebekbe vájkál,
s az undorba nem dögöm bele!*

*De bűnösen árva is az élet,
tehetetlen, kiszolgáltatott.
Védtelenül zihál benn a lélek,
mint a lázban fekvő állatok.*

*Mert a csendes és tiszta szobákon,
mosószer és szappanillatok
vékony falán, mint a golyózapor,
zöld döglegyek felhője kopog.*

*Legyengülve fekszel, tehetetlen,
s gondozatlan, árva testedet,
mint nyakat az igazgyöngysorok,
beborítják a nyüzsgő nyüvek.*

*Apró sebből mély barlangot ásva
falják izzó, eleven húsod,
hogy örjítő, végzetes kínokba
addig marjad magad, míg tudod.*

Apokalipszis

*Jók lennének az elméletek,
ha a világ nem volna élveteg,
aki a jónál is jobbat akar,
s nem éri be kevéssel és hamar.*

*Aki a van-nál mindig többre vágyik,
a még többet hajszolja pusztulásig.
És közel sem jól olajozott motor,
ami ha enni kap, hát robotol,*

*amin józan és beállítható
minden fontos csavar és mutató,
aki, ha látja, tudja, érti
a törvényt, ésszel is föléri.*

*Mert a világ útját az ész nem állja,
magát nyomor s csömör között dobálja,
s ha új elméletet ki is talál magának,
azért még nem hódol be más szabálynak:*

*hanem csak a hatalmat megragadni,
pányvát akar mások nyakába rakni,
és lobogni veszélyes rodeóban
kapaszkodva a hánykódó csikóban,*

*a dühödten magát dobáló vadban,
a tomboló, ismeretlen lovakban:
az éhséget és bajt nyögő tömegben,
a nemtelen, acsargó rémületben.*